

„Európa szégyene”... avagy, a végét járjuk?

(folytatás az első oldalról)

Az a hazugságáradat, amely ma előtötte a magyar társadalmat az ellenzék részéről, már-már elviselhetetlen. Az a békétlenség és az az erkölcstelen nemzetellenesség, amely a Jobbiktól az LMP-ig, a most alakulató új liberális és vörös-kapitalista pártokig mindenhol kézzel fogható, a többségi társadalom mulasztását, a kormány drámai tehetetlenségét tükrözi. Ugyanis nem hiszem, hogy egy jobboldali összefogással nem lehetne rendet teremteni ebben a kis – lassan elfogyó – országban. A nemzetben gondolkodó ember még mindig nem látja a kommunista söpredék valódi arcát, még mindig azt gondolja, hogy a házmesterrel lehet Mozartól beszélgetni, és nagyon elcsodálkozik, amikor ehelyett két hatalmas pofont kap a lépcsőházban... mert zseblámpáját nem kapcsolta be, nehogy felébbresszen bárkit... és csak a két pofon után jön rá – normális esetben -, hogy nem kell mindig mindenre tekintettel lenni. Normális esetben... Itt azonban nincs normális eset, mert 1919 óta a magyar csak pofont kapott a kommunista liberális csúrhétől, de ezt visszaadni soha nem volt sem mersze, sem ereje, de kivált az probléma, hogy mire felemelte volna a kezét viszonzásul, már akadt egy „hű és becsületes nemzettárs”, aki beárulta, s már a mozdulatot sem volt képes emiatt befejezni.

Ma is a megdöbbenés, az ostoba megfogalmazások, a rossz, a hibás mondanivaló, az egymás froclizása a fő, nem a nemzet sorsa, annak jobbá tétele, a béke megteremtése, ha kell szigorral és a törvények következetes betartásával. Pedig, ez így nem lesz jó. Ennek a mostani mentalitásnak végzetes következményei lesznek, mert az erő sokszor erőny is, amely ma a magyarság minden porcikájából hiányzik, s csak ellenségeink „áldattak” meg vele - ellenünk...

A kolozsvári látogatás tehát semmit nem jelent, és nincs hatással a nemzet életére. Csupán két párt vezetői mosolyogtak egymásra a diplomácia követelménye szerint, s hogy ki mit gondolt másiról, azt csak sejteni lehet. Illetve tudni is. Az MSZP miközben Mesterházya Kolozsvárott csókolgatta az RMDSZ vezetőit, mint koldus a talált garast, addig Miskolcon az MSZP úgy szidta az erdélyi magyarságot, ahogyan azt húsz évvel ezelőtt tették. Ugyanis az MSZP-nek és minden idegen-szívű liberálisnak és kommunistának az a meggyőződése, hogy Trianon igazságos és jó döntés volt, s hogy legjobb lenne, ha már „végre” beolvadna a mai hatalmat gyakorló nemzetbe az a kis magyar tömeg, amely még küzd a megmaradásért, a nyelv-ért, az oktatásügyéért, vallásáért... etc. Így tehát a Markónak adott Júdás-csók közben Mesterházy is bizonyára átkozódott magában, hogy itt kell csókolgatnia egy „koszos oláhot”, azért a néhány ezer szavazatért – amit amúgy is a Fidesz kap majd meg...

S Markó mit gondolhatott? Talán azt, hogy „lám itt ez a kis szarházi, akinek a pártja ellenünk beszélt, minket mocskolt 2004-ben, és most ilyen helyzetbe hoz azok után, hogy jó elvtárs, a Ceausescu mellett álldogáló, úttörőnyakkendős Ponta elvtárs is átvert minket, mint a sz...t a palánkon...”

Nem irigylem Markót... Neki jutott a magyar politikai oldal nemzetáruló szemetjével való bratyzás undorító feladata. Mert a politika nem más, mint ide-oda bratyzni, itt-ott elárulni vagy a sajátjait vagy a másokéit, majd rezzenéstelen arccal letagadni mindent. Mindezt pedig felvenni a pénzt, élni a gondtalan életet, és haláluk után is elviselni azt a sok átkot, amelyet a nemzet rájuk szór...

Azonban van egy bökkenő: - mint az emberi élet ideje, a nemzet életének az ideje is lejár, ha nem vigyáznak rá. Megbetegszik, elveszti a tudatát (a nemzet tudatát), gyenge lesz, remeg a keze, a lába, nem tud védekezni... és szellemileg is csak annyira lesz képes, hogy mindenkire mosolyog, vagy ráront bárkire, ha ingerlik. A betegség észrevétlenül közeledik, mint a rák, majd rátör a nemzetre, és az erőtlenség végül a halálhoz vezet. Ma a politikusok és a rossz törvények, a bíróságok és a bíróságokat fel-és kihasználó bűnözők és ügyvédjeik a rák-

fene a nemzet életében. Az árulások és a gyűlölet rákfenéje. Mindezt a politikusok, s főként – ma - az ellenzék teszi. A politika elerőtleníti a nemzetet és lealjasítja a társadalmat... Nyugati emigránsok, akik évtizedekig hazájuk ellen dolgoztak új hazájuk titkosszolgálatainál, ma tábornoki rangban feszítenek, s megcsalják mind új, mind régi hazájukat, mások friss magyar állampolgáráként igyekeznek egykori kommunista hazájukban, magyar nemzettársaik ellen elkövetett bűneiket magyarországi bíróságokkal tisztára mosatni, s ebben vitéz-ügyvéd, nemzeti jogvédő segítkezik olykor, jobbikos módon, hazát és nemzetet árulva el. A diákokat politikusok hergelik a tiltakozásra, s mindenki elégedetlen, mert bezárnak az iskolák, elbocsátatnak a pedagógusok... De miért is? Mert nincs elég gyerek... miért nincs? Mert a kommunista söpredék belenevelte a nőkbe, hogy a magzatgyilkosság nem bűn... és miért hal ki a magyarság? Mert ezt a nők saját jólétük érdekében el is fogadták... és számba vehetnének minden okot, de erre sem szükség, sem hely nincs. Ráadásul alig van ember, aki érti miről is beszélünk... Ezért csak megállapítjuk... nincs lejjebb és nincs visszaút.

A magyarság Kolozsvárral vagy anélkül, MSZP-vel és RMDSZ-el vagy ezek nélkül, de a vesztébe rohan, kihal és még csak történelmi emlék sem marad, hiszen a tótok már bizonygatják húsz éves államuk történelmével, hogy Liszt, Bartók és Jedlik tót volt. S talán a románok is találnak maguknak való magyar tudóst, költőt, zenészt... ránk, magyarokra tehát nincs is szükség ebben a megcsúfolt és kereszténységét megtagadó, és iszlamizálódásában is liberális zsidónak tűnő Európában. Valami hasonló összevisszaság jellemzi a magyarságot is itt, a Kárpátok gyűrűjében 1920. óta, s ezt a káoszt az 1989-es hatalomváltás csak még inkább megkeverte. Mára a bűn és az erkölcstelenség lett a normális, az erkölcs, a hazaszeretet és a hit az elítélendő... Közben pedig Kolozsvárott bizonyítja gerinctelenségét az MSZP... Werber receptje alapján... lejáratva az RMDSZ-t is. Két legyet egy csapásra...

Nem tudom, sírjak vagy nevessek... de, hogy a végét járjuk, az biztos.

„Jönnek a szarból”

Igen, jönnek. És már nem is szégyellik a mocskos képüket.

Jön Esterházy, Geszti, Trvko, most meg bespirálozott Spiró. Ezek mind nyilatkoztak már becsmérlően a magyarokról, köztük az erdélyi magyarokról.

Ahol érik, ott vágják a magyart, csurgó nyállal, élvezettel.

Esterházy nyesené, mint a póréhagymát. Geszti az erdélyiek ellen kampányolt teljes mellszélességgel, cége teljes képességeit hadrendbe állítva Gyurcsány szavára. Trutykó csúcsra járatta balkáni nyúltságának egész készletét egy fiatal, törékenynek tűnő jobboldali képviselőasszony ellen, aki azonban nem ijedt meg, megfelelt neki. Ugyanis ő már járt az állatkertben, és látott ott mindenféle majmot. Azonban a képernyők és mikrofonok bajnoka bemutatva béka fenéke alatti, lovagiatlan, férfiatlan erőnyeit. A talpnyalásban elért magas színvonalát később az elnöki palotában mutatta meg igazán.

Aztán most jött Spiró úr, aki azt hazudta az ő versnek nevezett förmedvényéről, hogy valaha az újpesti szurkolók által felhergelt állapotában vetette papírra.

És még csak nem is pislogott!

Tudtommal az újpesti szurkolók, de egyik csapat szurkolói sem szoktak verseket fabrikálni. Olyanokat semmiképp, hogy azt egy – magát olimposzi magasztásban érző költő – válasza méltassa.

Itt e versben a magyar költőket veri Spiró úr.

Ne hazudjon, uram! Felőtt magyar embernek szégyen hazudni.

Ha magyar! Vagy tán csak beszéli a nyelvet?

Nézzék meg. Itt ama írás, amelyet ő versnek nevez.

*Jönnek a dúlt-keblü mélymagyarok megint,
füzfapoéták, fűzfajongók, jönnek a szarból,
csönd van. Senki se pisszen. Alanról
kevéske hullt költő csontujja int.*

*Ó, ha gyilkolni szabadna újra,
csámcsogva, hersegve szívják a vért -
miért is? ki tudja. Trianonért? -
mered pár utcanév picit csontujja.*

*Ez olyan klíma: itt folyton beborul,
ez rendben van, de szégyen,
szégyen, szégyen,
hogy mindenki kussol, hogy
mindenki fél,*

*és nekünk kell jönnünk, pár
csenevésznek,
hogy bebizonyítsuk:
nemcsak a szemetek tudnak
magyarul.*

Néhány szó válaszul:

Elsősorban be kellene ismernie, hogy az emancipációjukat megelőző időkben élő magyar íróktól tanultak írni. És azt is be kellene ismernie, hogy egy Aranynak, Petőfinek, Vörösmartynak meg a cipőfűzőjét sem ... nem hogy nem köthetné meg, hanem nem éri meg azt a fűzőt sem az ő teljes életművével együtt.

Ünneplőbe, frakkba öltözöttek sem.

Ha gyilkolni szabadna újra, akkor jönnének az új Kun Bélák, Szamuely Tiborok. Jönnének Rákosi, Gerő, Péter, Farkas, Apró, Kádár hasonmásai és gyilkolnák a magyart.

S talán élvezettel csámcsogna Spiró úr is.

Ha szégyenről beszélünk, akkor ezek a fentiek volnának szégyellnivalók és a mai legyilkolt palesztin gyermekek. Am „szégyen, hogy mindenki kussol, hogy mindenki fél, és nekünk kell jönnünk, pár csenevésznek, hogy bebizonyítsuk.” (az ő szavai) tudunk szemétségeikről.

Jobb volna, ha letűnne a színről és nem szelöltetné itt magát, mert semmi szükség rá.

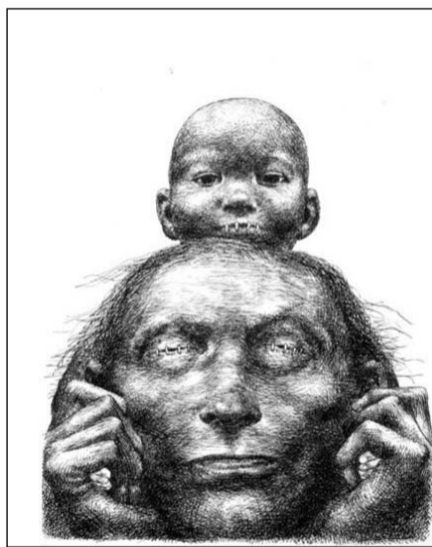
Aztán jöttek a politikusok is. Mesterházy, Újhelyi, Szanyi Tibor et Comp.

Szanyi utólag, amikor már a pesti vörös bunker biztos fedezékében érezte magát, és meg merészelt szólalni, azt mondta, hogy 'Ugy jártunk ki és be, mint a kés a vajban. Vagy tíz barom emelgette a táblákat.'

Tehát azokat, akiknek a kegyei megnyeréséért zavarták át ide őket, azok az ő szemében BARMOK.

Nem tudom, ennek a Szanyinak 'miből telik akkora nagy üres telekre, ott fenn... a fejében.'

Mert ha egy politika-diplomáciai küldetésben van, akkor nem nyilatkozhat így még utólag sem azokról, akiket meg akar nyerni. Még szűk

másfél év van a választásig.

Ott van a politikai pályán évtizedek óta, és nem tudja, mit jelent az a szó: POLITIKA?

Annyi a mentségére felhozható, hogy igazi politikai körökben még nem volt alkalma mozogni, mert a világháború óta Európának ebben a fertályában politikai műveltség nem volt dívatban. Ami itt dívott, azt politikai banditizmusnak nevezik.

Ma is az van

A politika, a tömegek, az el-lentábor szép szóval meggyőzésének művészete, a vezető réteg által képviselt helyesnek láttott, követendő útvonalról.

Hozzá tartozik ehhez a jó diplomáciai érzék, mely sohasem lehet sértő. Az igazi politikus világosan beszél, és ha mégis el kíván rejteni valamit a sorok közt, amire később hivatkozhat, azt kifinomult, udvarias diplomáciai érzéssel teszi. Itt is érvényes: az ördög az apró részletekben lakozik.

Ezzel a **baromozó** kijelentésével semmiképp nem az erdélyi többség meggyőzését szolgálta. Itt azóta rengeteg egyéni megemlékezést tartanak az emberek az ő kedves anyukájáról, és nem a legtiszteltetlenebb szövegszerkezetben.

Bizony.

Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogyan tarthatnak meg elmei bénákat, szellemi fogyatékosokat a politikai pályán? Főleg olyanokat, akinek az szesz már kiszorította a fejkéből a teljes szürkeállományt. Nagyon gyenge lehet a kínálat világos fejkéből ott, ahol részeges, beszámíthatatlan, tökkeltűtött alakok is szerepet kapnak, mégpedig egy politika-diplomáciai küldöttségben, ahol a legsimább viselkedést kell tanúsítani a meggyőzés érdekében.

Ha ezt Mesterházy szervezte, és ő jelölte ki a csapatot, akkor ő sem ért a politika-diplomáciához semmit!

Akkor azt kell mondani, hogy néhány amatőr, kisstílusú pesti politikai csibész összeverbuvalódott valamelyik kiskocsmában, hogy tegyenek egy látogatást néhány hitelét vesztett erdélyi politikusnál, hátha még jobban le tudnák járatni azokat is.

Ha ez volt a szándék, akkor fényesen sikerült!

Ui. A nagy kérdés azonban az: Ki hívja meg ezeket a semmilyen erkölcsi alappal nem rendelkező alakokat ide hozzánk?! Milyen jogon omlasztják a székelyek fejére az anyaországi szemetet?

Kolumbán Sándor